

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXVII. De iis quae Constantinopoli orthodoxis Episc. acciderunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

& dextro poplite debilitatus fuerat. Quo deinde ad immortalem vitam translato, Cyrillus Apostolicæ doctrinæ acerrimus propugnator, Episcopalem gratiam promeruit. Hi cum de primatu inter se contenderent, republicæ Christianæ gravissimorum malorum causam præbuere. Nam Acacius quidem, levi quadam occasione arrepta Cyrillum deposuerat, & Hierosolymis expulerat. Cyrillus vero, Antiochiam quidem prætergressus est, cum eam paltore orbata videret. Tarsum autem profectus, cum admirando Silvano vixit. Hæc enim eo tempore Ecclesiam illam administrabat. Quod cum Acacius rescivisset, litteras scripsit ad Silvanum, eique depositionem Cyrilli nuntiavit. At ille, & Cyrillum reveritus, & populum reformidans, utpote qui Cyrilli concionibus admodum delectaretur, eum ab Ecclesiastico ministerio haudquaquam prohibuit. Porro cum Seleuciam convenissent, Cyrillus cum Basilio, Eustathio, Silvano ac reliquis sacerdotibus simul confedit. Acacius vero, & ipse quidem accessit ad Episcopos illic congregatos, qui erant numero centum & quinquaginta. Sed se cum illis consilium initurum negavit, nisi Cyrillus e Concilio submoveretur, quippe qui Episcopatu exutus fuisset. Ac nonnulli quidem eorum qui pacis studiosi erant, Cyrillum rogabant ut e Concilio discederet: post doctrinæ fidei discussionem, ejus causam examinatos se esse pollicentes. Sed cum Cyrillus non obtemperaret, Acacius relicto illis abscessit. Et cum Eudoxio congressus, metu quo tenebatur eum liberavit, animumque ei addidit, spondens se patronum ipsi atque adiutorem fore. Et in Concilium quidem ingredi eum vetuit: sed unâ cum illo Constantinopolim profectus est.

Αὐτὸν δὲ ἀσκήτως ἐσέρητο τὸ δεξιᾶς. τότε δὲ εἰς τὸν ἀγῆρον μετὰ τὸν βίον, κύριλλον τῆς Ἀποστολικῆς χάριτος ἠξιώθη, τῶν ἡγεμονικῶν δομάτων παρὰ τὴν ὑπερμαχῶν. ἔτοιμος αἰθνήτως ἐπὶ πρῶτων Φιλονόου κενύει, μετὰ τῶν κακῶν τοῖς κομοῖς ἐγγύθεν παρὰ τῶν. ὁ μὲν γὰρ ἀκάκιον μικρὰς πρὸς δὴ τῶν ἀφορμῶν, καθάρει τὸν κύριλλον ἐπὶ τῶν ἱεροσολύμων ἐξήλασεν. ὁ δὲ κύριλλον τὴν μὴ ἀνιόχου παρελήλυθε, ποιητὴς ἀνὴρ ἐσέρη τῶν δὴ τῶν εἰς τὴν ταρσὸν ἀφικάνθη, τῶν θαυμασίων Σωλῶν Σιλβανῶ. ὅτι γὰρ καὶ ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐκείνης ἠέτετο τὸ ἐκκλησίας. ἔτομα θὼν ὁ ἀκάκιος, ἐπέστρεψε τὸν Σιλβανῶν, καὶ τὴν καθάρεισιν τὸν κύριλλον μεμνήσκων. ὁ δὲ, καὶ τὸν κύριλλον αἰδέσθη, καὶ τὸ πλῆθος ὑποφώμενον. ἠδὲ τὰ γὰρ τὸ κύριλλον διδασκαλίας ἀπήλασε, τὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐκ ἐκώλυσε λειψουργίας. ἐπεὶ δὲ ἔσωηλθον εἰς τὴν Σελευκίαν, ἐκοινῶν μὴ τοῖς ἀμφὶ τὸν βασιλεῖον καὶ διὰ τὸν ἐσὶ Σιλβανῶν καὶ τοῖς λοιποῖς ὁ κύριλλον τὸν Σελευκίαν. ὁ δὲ γε ἀκάκιον, ἀφικέτο μὴ καὶ αὐτὸς παρὰ τῶν συνελθούτων ἁποστόλων. πενήκοντα δὲ ἦσαν καὶ ἑκατὸν. ἔφασκε δὲ μὴ πρότερον αὐτοῖς κοινωσθῆναι τῶν Σελευκίαν, πρὶν ἐξὼ γράσας τὸν συλλογῆ τὸν κύριλλον, ἄτε δὲ τὸν χειρῶν τῆς γεγυμνωμένων καὶ τινες μὴ τῶν εἰρήνης παρὰ μὴ τῶν ἀνθρώπων, ὑποχωρήσαντες τὸν κύριλλον ἐκέτεον, ὑπὸ πρῶτον μὴ τὴν τῶν δομάτων διάκρισιν, καὶ τὴν καὶ αὐτὸν ὑποδέσιν ἐξέλασεν. ἐπεὶ δὲ ἔσκησεν, κατὰ τὴν μὴ αὐτὸν ὁ ἀκάκιον ἐξελήλυθεν. διδούσιν δὲ συγμένον, τὸ μὴ εἰκείμενον ἐξήλασε δὲ τὸ θάρσος τὸ ἐνέθηκε, συνηγορῶν αὐτὸ καὶ συναίστησις ὑποσχόμενες ἔσεσθαι, καὶ εἰς μὲν τὸ συνέδριον εἰσελθεῖν αὐτὸν διεκώλυσε. τὴν δὲ κωνσταντινῶν πόλιν σὺν ἐκείνῳ κατέλαβε.

CAP. XXVII.

De iis que Constantinopoli Orthodoxis Episcopis acciderunt.

CONSTANTIUS enim ab Occidentis partibus reversus, ibi tunc morabatur. Apud quem Acacius cum Episcopo Seleucia congregatos multis de causis accusasset, improborum hominum cœtum appellans, ad exitium ac perniciem Ecclesiarum collectum, Imperatorem ad iracundiã incitavit. Sed

Κεφ. κζ.

Περὶ τῶν ἐν κωνσταντινῶν πόλει τοῖς ὀρθοδόξοις ἐπισκόποις συμβεβηκότων.

Κωνσταντινῶν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ἐπανελθὼν, ἐν ταύτῃ διέτριβε. πολλὰ δὲ τῶν συνελθούτων ἁποστόλων βασιλέως κατηγορήσας, καὶ σύστημα ποιητῶν ἀνθρώπων δποκαλέσας, ἐπὶ ὀλέθρῳ καὶ λύμῃ τῶν ἐκκλησιῶν συκροθῆμενον, τὸν βασιλέως ἀνήψε θυμὸν.

πρεσβύτων διαλέλεκεν. ἀνεπίγηκε μὲν τοῖς
 καὶ αὐτοῖς τοῖς πατέρι τὸν εὐσάθιον, ῥηθῆναι καὶ
 αὐτοῖς ἀναθεματίζειν λέων ἄγραφον ὃν τὸ
 ὁμοῦσι τὸ πῶσθημα. ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξ ὅσων
 ὄντων, ὁ σιλβανὸς ἔφη, καὶ τὸ κλισμα, καὶ τὸ
 ἑτεροῦσιον, ἄγραφα τυχεῖν, καὶ ἔτε
 παροφθίκοις, ἔτε ἀποσολικοῖς λογίοις παροφθί-
 κείναι, δίκαιον αὐτοῖς ἀποκηρῦξαι καὶ θείων
 ἐξελάσαι συλλόγων. τέτοις καὶ βασιλῆος
 ἐπελήφισε, καὶ ἀναθεματίζειν ἐκέλευσε ἐπέ-
 λουθεν. ④ ὅ, τὰ μὲν πρῶτα εἰς ἀνιλογοίαν
 κατέστη. ὑπερῶν ὅ, τὸ βασιλέως τὸν θυ-
 μὸν θεασάμενοι, θυγατραῖνοιες μὲν, ἀπε-
 κήρυξαν ὅ, ὁμοῦσι ὁ σιλβανὸς αὐτοῖς παροφ-
 τεινεν. ἐπέκειντο ὅ, λοιπὸν ῥοδοῦτερον, τὸ
 ὁμοῦσι τὸν ἀναθεματισμὸν εἰσπραττόμε-
 νοι. ἀλλὰ συλλογιστικῶς τε καὶ ἀληθῶς ὁ σιλ-
 βανὸς παροφθίκοις καὶ τὸν βασιλέα ἔφη. εἰ
 ἔξ ὅσων ὄσων ὄσων ἔτε κλισμα, ἔτε ἔξ ἑτέ-
 ρων ἑτέρας ὁ θεὸς λόγος, ὁμοῦσι ἄρα εἰς τὸ
 γενηνηκοῖ θεῶ, ὡς θεὸς ἐκ θεῶ καὶ φῶς ἐκ φω-
 τὸς, καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει τὴν ἡγήνησοι φύσιν.
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ διωκτικῶς καὶ ἀληθῶς εἰρή-
 κη. ἐπέκειντο ὅ, τῶν παροφθίων ἑτέρας. ἀλλὰ
 βοήτε πολλῶν τῶν παροφθίων καὶ εὐδοξίου
 ἐγνώθη, καὶ ὁ βασιλῆος ἐχαλέπηκε, καὶ τῶν
 ἐκκλησιῶν ἐξελάσαι ἠπειλῆσεν. ἐλάσαι
 ὅ, σιλβανὸς σὺ τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸν ἔφα-
 σαν ἔξ ὅσων ἔχον τῆς τιμωρίας, καὶ ῥαῖς ἀν-
 τὴς τῆς εὐσεβείας ἢ δυσεβείας. ἐμὴν παροφθί-
 σεαδὴ τὴν παρῶαν διδασκαλίαν. ὁ ὅ, κων-
 σταῖνι, θαυμάζειν δέον καὶ τὴν ῥοφίαν καὶ
 τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ὑπερῶν ἀποσολικῶν
 δογματῶν παρρησίαν, ὅ, μὲν ἐξήλασε
 τῶν ἐκκλησιῶν, ἑτέρας δὲ αὐτῶν αὐτῶν καὶ α-
 σῆσαι παροφθίκοις. τότε τῆς μὲν κωνσταντι-
 νεπολιτῶν ἐκκλησίας εὐδοξίος τυραννικῶς
 ἀρπάξεν τὸν θρόνον. τῆς ὅ, κυζικῆ τὸν ἐλδύ-
 σιον ἐξελάσαι, αὐτὸν ἐκέλευσε κατέστησαν τὸν
 εὐνόμιον. καὶ τέτων δὲ ἔτιω γενηνημένων,
 ἀποκηρυχθῆναι τὸν ἀέτιον ἐξ ὅσων παροφθί-
 κείναι βασιλῆος. καὶ τῆς δυσεβείας οἱ κοι-
 νανοὶ πεισθέντες ἀπεκήρυξαν τὸν ὁμόφρονα.
 ἔγραψαν δὲ καὶ παροφθίκοις τὸν τῆς ἀλε-
 ξανδρείων ἡγεμόνον, τὰ καὶ τέτον μὲν ὄν-
 τες. ἐγὼ ὅ, τὴν δὲ τὴν ἀποσολὴν ἐν τῆσσι τῆ
 συγγραφή, τὴν ἐκείνων μοχθηρίαν ἐπίδεικνύς.

A defendere nunquam desistit. Cate-
 rum ipse quoque vicissim objecit Eusta-
 thio, eos etiam consubstantialis voca-
 bulum, quod in Scripturis non extaret,
 perinde damnare oportere. Sed re-
 spondit Silvanus: Æquum etiam est, ut
 illi voces istas, de non extantibus, &
 creaturam, & alterius substantiæ, quæ
 in Scripturis non extant, nec usquam
 in Prophetiis aut Apostolicis libris le-
 guntur, condemnent, easque à S. con-
 ventibus procul abjiciant. His assen-
 sus est Imperator, & Eudoxianis præce-
 pit, ut anathema istis dicerent. At illi,
 initio quidem contradicere cœperunt,
 postea vero animadvertens Imperatoris
 indignatione, ægre licet atque inviti,
 voces ipsas à Silvano propositas conde-
 mnarunt. Exinde vero acrius instite-
 runt, flagitantes ut consubstantialis
 quoque vocabulum damnaretur. Sed
 Silvanus argute ratiocinatus, & vere ad
 illos & ad ipsum Imperatorem ita di-
 xit. Si Deus Verbum non est ex nihilo,
 nec creatura, nec alterius substan-
 tiæ, consubstantialis igitur est Deo
 qui ipsum genuit, utpote Deus ex Deo
 & lumen ex lumine; eandemque cum
 Genitore suo naturam habet. Et ille
 quidem fortissime simul ac verissime
 ista dicebat: nulli tamen eorum qui ad-
 erant persuasit. Immo ab Acacii & Eu-
 doxii factione ingens clamor excitatus
 est: & Imperator irâ succensus, mina-
 tus est se illos Ecclesiis eieciturum. Tum
 vero Eleusius & Silvanus cum aliis di-
 xerunt Imperatori, penes illum jus esse
 statuendi de supplicio; penes ipsos ve-
 ro de pietate atque impietate. Se tamen
 doctrinam majorum nunquam produ-
 tutos. Constantius vero cum eorum
 sapientiam ac fortitudinem, & in tuen-
 da Apostolorum doctrina fiduciam
 mirari debuisset, illos quidem Ecclesiis
 suis expulit; alios vero in eorum locum
 substitui præcepit. Quo tempore, Eu-
 doxius quidem Constantinopolitanæ
 Ecclesiæ sedem tyrannicè invasit: E-
 leusio vero Cyzicena urbe eiecto, Eu-
 nomium ejus loco Episcopum consti-
 tuerunt. Quibus in hunc modum per-
 actis, Imperator Aetium scripto da-
 mnari iussit. Itaque impietatis Aetii fau-
 tores confortè suum condemnarunt.
 Litteras etiam scripserunt ad Geor-
 gium Episcopum Alexandriæ, contra
 Aetium gesta ei significantes. Quam
 quidem epistolam hoc loco apponam,
 ut illorum improbitas manifestior fiat

Eos enim qui cum ipsis idem sentiebant, & eos qui doctrinam ipsorum advertebantur, eodem modo tractarunt.

Α καὶ γὰρ καὶ τοῖς συμφρονέουσιν καὶ τοῖς ἀνιδέγοις, ὡς ἀπλησίως ἐπέχρησε.

CAP. XXVIII.

Epistola Synodica contra Aetium scripta.

Exemplum Epistole ab universo Concilio scripte ad Georgium contra Aetium eius diaconum, ob nefariam ejus blasphemiam. Sancta Synodus Constanti-nopoli congregata domino charissimo, Alexandria Episcopo, Georgio salutem.

IN condemnatione Aetii quae facta est à Synodo ob ejus nefaria & plena scandalis scripta, fecerunt quidem Episcopi id quod consentaneum erat Ecclesiasticis regulis. Diaconatu enim exutus, & ab Ecclesia remotus est. Adjectae sunt à nobis commonitiones, ut nefariae ejus epistolae non legantur, sed projiciantur potius, eo quod inutiles sunt & infructuosae. Quibus quoque illud additum volumus, ut ipse si in eodem proposito permanerit, anathematizetur unà cum sectatoribus suis. Et consentaneum quidem erat, ut Episcopi qui ad hoc Concilium convenerunt, simul omnes execrarentur eum qui scandalorum, tumultuum ac dissidiorum, & murmuris toto orbe, & seditionis inter Ecclesias auctor fuisset: utque in sententia quae contra eum lata fuerat, concordarent. Verum praeter votum nostrum & praeter omnem expectationem, Serra, Stephanus, Heliodorus, Theophilus & reliqui qui cum illis sunt, nec nostris suffragiis consenserunt, nec sententiae in eum latae simul cum ceteris subscribere voluerunt, licet Serra aliam quoque ejusdem Aetii insanam jaçantiam accusaret. Agebat enim illum, eo temeritatis atque audaciae prorupisse, ut assereret, revelata sibi fuisse ea quae Deus Apostolis ipsis usque in hodiernum diem occultavisset. Et post hujusmodi Aetii sermones vefaniae atque arrogantiae plenos, de quibus Serra testimonium perhibuerat, nunquam tamen supradicti ullis precibus flecti, aut ulla ratione adduci potuerunt, ut omnium nostrum de Aetio iudicium suo suffragio comprobarent. Nos tamen singulari patientiâ utentes, diu illis pepercimus; nunc indignantes, nunc hortantes, interdum objurantes, aliquando etiam rogantes, ut in unum convenirent, & cum univer-

Κεφ. κη΄.

Συνοδικὴ ἐπιστολὴ κατὰ μέγεθος γεγραμμένη.

Ἀντίγραφον τῶν γραφέντων ὑπὸ πατρὸς τῆς σωδοῦ γεωργίου καὶ ἀελίου διακόνου αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς ἀθεμίτης αὐτοῦ βλασφημίας. Ἡ γὰρ σύνοδος ὅτι ἐν κωνσταντινέπολει συνελεθῆσα, κνεῖω τιμιωτάτῳ ἐπισκόπῳ τῆς ἀλεξανδρείας γεωργίῳ χαίρειν.

Τῆς ἐπὶ ἀελίου γηρομένης καταγνωσεως ὑπὸ τῆς σωδοῦ διὰ τὰς ἀθεμίτους αὐτοῦ, B σκανδάλων γεμύσας λογογραφίας, τὸ μὴ ἀκόλεστον τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσιν ἐπὶ αὐτῷ παρὰ τῶν ἐπισκόπων ἐπράχθη. καὶ γὰρ ἐξέτη γὰρ τῆς διακονίας, καὶ ἡλλοιωμένη ἐκκλησίας. καὶ παρανόμος παρ' ἡμῶν παρελήθησαν, μήτε εἰς ἀνάγνωσιν ἐρχεσθαι τὰς ἀθεμίτους αὐτοῦ ἐπιστολάς, ῥητέρας εἶδος ὅτι αὐτοῦ διατὸ ἀχρηστοῦ ἀνωφελεῖς. παρὰ τὸ μὴ γὰρ τέτοις, καὶ ἀναθεματίζεσθαι αὐτὸν ἐπιμένειν αὐτῇ τῇ αὐτῆς προθέσει τῶν συναγμένων αὐτοῦ. τὸ μὴ ἐν ἀκόλεστον ἦν, κοινῇ πάντας τὰς συνελεθῆσας ἐν τῇ σωδοῦ ἐπισκόπους, ἀποστύγειν C ἑσκανδάλων καὶ τῶν παραχρῆν καὶ χρισμάτων αἰτίων καὶ θρύλλων καὶ τὴν οἰκουμενικῶν, καὶ εἰσεσεως παρὰς ἀλλήλων τῶν ἐκκλησιῶν. ὁμοιοῦσθαι παρὰς τὴν ἐξενεχθεῖσαν κατ' αὐτὸν ἡγήσειν. ἀλλὰ παρὰ εὐχὰς ἡμετέρας καὶ παρὰ προσδοκίαν πάσαν, σέρρας, ἵεσθαι ὅτι, καὶ ἡλλοιωθῆσθαι, καὶ θεοφιλοῦσθαι. καὶ οἱ σω αὐτοῖς, εἰσω ἐψηφίσαντο ταῖς ἡμετέραις γνώμας, εἰδὲς συνπογραφεῖν ταῖς παρὰ αὐτοῦ ἡγήσειν ἐξενεχθεῖσας ἐβελήθησαν. καίτοι τὰ σέρρα καὶ ἀλλήλων ἀλαζονείαν μαριώδη κατηγορήσειν ὅτι προειρημένους ἀελίου. ἐφασκε γὰρ αὐτὸν θρασυτέρα τὸ ληψομένη δὲ ἡμεῖς, ὅσα παρὰ θεοῦ ἀπέκρυψεν ὑπὸ τῶν ἀποστόλων μέχρι νῦν, ταῦτα ἀποκαλύψαι αὐτῷ δια ἐβελήσειν, καὶ μὴ τὰς μαριώδους καὶ ἀλαζονικὰς τὰς λόγους ὑπὸ τῶν σέρρα μαριώδους παρὰ ἀελίου, ἐκ εἰδυσσάμενον, εἰδὲς παρεκαλεῖσθαι συμψηφισασθαι πάσῃ ἡμῖν παρὰ αὐτοῦ οἱ παρὰ εἰρημένους κείνῳ. ὁμῶς δὲ ἡμεῖς μαροδομημένους ὅτι πλείονα χερόνι συμπεριεψηφισάμενον αὐτοῖς, τὰ μὴ ἀγαπητέας, τὰ δὲ ὡς ἀκαταστάτες, τὰ ὅτι ἐπιμώδους, τὰ ὅτι καὶ δυσωπίους